

bemyndiges til med Finansudvalgenes Tilslutning at træffe Aftale med Roedyrkerne om en vis bestemt Pris paa Roer. Men i Virkeligheden er Forslaget ikke saa lidet betydende. Det er endogsaa af meget store finansielle Konsekvenser, og jeg kan ikke tilbageholde en Bemærkning om, at det synes mig ikke ganske forsvarligt, at et Forslag af en saadan finansiell Rækkevidde skal passere Rigsdagen indenfor den Tid, som her er levnet til dets Behandling. Nu vil man maaske sige, at det hele, der afgøres her, er dette, at der sikres Roedyrkerne en bestemt Minimalpris for deres Sukkerroer, og dette er for saa vidt rigtigt, idet de øvrige Forhold med Hensyn til Sukkerpriserne vil blive Genstand for Forhandlinger imellem Ministeren og Finansudvalgene. Men det er saa igen et Spørgsmaal, om det da er rigtigt, at Rigsdagen overlader saa betydningsfuldt et Spørgsmaal til Afgørelse i Finansudvalget, uden at den faar Lejlighed til nu ved Sagens Behandling at drøfte de Enkeltheder, som nok kunde paakræve Opmærksomhed. Det, der foreligger til Afgørelse her, er, som jeg alt har nævnt, dette, at der sikres Sukkerroedyrkerne en Pris af 4 Kr. 80 Øre pr. hkg Roer, og jeg vil tillade mig at forvente, at det ogsaa kun er dette, der afgøres her; og navnlig gaar jeg ud fra, at Forhandlingerne med Sukkerfabrikkerne ikke er ganske afsluttede, saa at Ministeren i Frihed kan føre disse videre og derved maaske opnaa noget udover det, der nu er stillet i Udsigt.

Man vil rimeligvis have set af Bilagene til Lovforslagets Bemærkninger, at jeg er et af de Medlemmer i den overordentlige Kommission, som har sagt „Stemmer ikke“ ved denne Lejlighed; og naar jeg har gjort dette, er det under Hensyn til Konsekvenserne. For det første er det ikke uden Betænkelighed, at jeg gaar med til at garantere en Minimalpris for Roer, det være sig Sukkerroer eller andre. Jeg kunde tænke mig, at Konsekvenserne vilde blive, at naar vi skal garantere de bedre Jorder dette, saa vil det være vanskeligt at nægte de magre Jorder noget lignende, med Hensyn til Dyrkning af Kartofler f. Eks., og saa kommer der Konsekvenser med Hensyn til Korn; og det er alle disse Konsekvenser, jeg er betænkelig ved. Heroverfor bliver der sagt, at Bestemmelsen er nødvendig for at sikre Landets Forbrug af et vigtigt Næringsmiddel. Det skal indrømmes, at Sukker er et vigtigt Næringsmiddel, og det er vel ogsaa rigtigt, at Bestemmelsen er nødvendig for at faa

de fornødne Sukkerroer saadet nu, og det er Grunden til, at jeg ikke har turdet stemme imod dette.

Hvad angaar Sukkerprisen for Forbrugere, gaar jeg ud fra, at det Spørgsmaal afgøres ikke ved denne Lejlighed; som Statens Finanser er stillede, vil det vel være forsigtigst at regne med, at denne Ordning hviler i sig selv, men derom vil der være at føre Forhandling senere.

Naar jeg tillod mig den Bemærkning, at jeg haabede, Forhandlingerne med Sukkerfabrikkerne ikke var helt afsluttede, var det under Hensyn til, hvad der staar under Nr. 3 i et af Lovforslagets Bilag: „Om Anvendelsen af Fabrikernes eventuelle Andel i Eksportoverskuddet maatte nærmere Aftale træffes“. Det er ogsaa en af Grundene til, at jeg ikke turde stemme for Forslaget, da det synes mig, at Sukkerfabrikernes finansielle Status og sædvanlige Overskud gjorde det paakrævet, at man ikke sikrede dem større Betaling for Sukkeret end strengt fornødent.

Nu har vi den 11. April, og det maa indrømmes, at naar man skal saa Sukkerroer, er det paa høje Tid; og da det er blevet sagt, at det for at faa Landets Forbrug sikret er fornødent, at denne Ordning træffes, synes det mig, at vi er inde under Nødvendighedens Lov. Jeg skal derfor, som Sagen foreligger, anbefale, at Ministeren faar den Bemyndigelse, Lovforslaget tilsigter, og skal tillige anbefale, at Lovforslaget gennemføres hurtigt og uændret.

Hauge: Det Lovforslag, her foreligger til første Behandling, er, maalt med det Antal Linier, det er skrevet med, meget lille, idet det ikke en Gang optager fire Linier, men det er alligevel et meget betydningsfuldt Lovforslag. Det drejer sig om en Handel for Staten paa ca. 100 Mill. Kr. Hvis Lovforslaget vedtages, og Ministeren handler i Overensstemmelse med de Forudsætninger, under hvilke det vedtages, bliver Forholdet dette, at vi i Aaret 1919—20 opretholder Rationeringen med Sukker her i Landet, og at Ministeriet paa Statens Vegne faktisk af Sukkerfabrikkerne køber hele den Sukkermængde, der i det paagældende Tidsrum produceres her i Landet. Grundlaget for Statens Køb af Sukkeret er for det første, at der skal betales Roedyrkerne 480 Øre pr. hkg Roer, men dette er dog, efter hvad jeg hører, ikke alt, hvad Sukkerroedyrkerne skal have. Jeg havde ikke Lejlighed til at høre Ministerens Fremsættelsestale, men